

omarbejde hele dette første Afsnit af § 17, ikke fordi man tror, at der i saa Henseende er nogen Uoverensstemmelse med Lovforslaget, men blot for at gøre Indholdet klarere. I det andet Stykke af § 17 tales der om en ny Foranstaltning, hvorom der intet findes i den gældende Lov, nemlig om Regulering af Afløbsforhold, hvor disse maa antages med overvejende Sandsynlighed at være Kilden til smitsomme Sygdomme. Det er forstaaeligt, at det er af stor Vigtighed, at man kan gribe ind her, naar Aarsagen til den paagældende Epidemii Udbredelse maa søges i disse Forhold. Deri er Udvalget enigt; men selvfølgelig kan det, som Epidemikommissionen her anordner, kun have øjeblikkelig Betydning. Det vil sige kun angaa det, der er nødvendigt til foreløbig Afhjælpning af disse Forhold. Naar Spørgsmaalet bliver om den endelige Regulering af Forholdene, er det ganske andre Myndigheder, der skal gribe ind. Det kan være Bygningskommissionen, Vandsynsmænd og andre særlige Autoriteter. Alt det kan Epidemikommissionen ikke gribe ind i, den kan kun træffe de Foranstaltninger, der kræves til foreløbig Afhjælpning, og det er det, vi har søgt et skarpt Udtryk for ved Ændringsforslaget under Nr. 15.

§ 19 angaar Erstatningsreglerne ved Desinfektion. Der foreslaas her under Nr. 16 en Udvidelse af Erstatningsretten ved Desinfektion. Regelen efter den gældende Lov er, at kun, naar man skrider til at opbrænde det paagældende Løsøre, faar vedkommende Erstatning. Det er ogsaa optaget i Lovforslaget her. Men selv ved Desinfektionen kan Genstandene lide meget betydeligt, et Fortepiano kan f. Eks. lide saa meget, at det er det samme som fuldstændig Ødelæggelse. Man har derfor ment, at Billighed og naturlig Retfærdighedsfølelse talte for, at man ogsaa maatte give Erstatning i de Tilfælde, hvor Genstandene ved Desinfektionen har lidt væsentlig Skade. Det næste Ændringsforslag under Nr. 17 til § 21 er tidligere omtalt.

Ændringsforslaget under Nr. 18 til § 22 angaar Forholdene i Nabokommunerne til den Kommune, hvor den smitsomme Sygdom er blevet erklæret for undergivet offentlig Behandling. Vi har anset det for nødvendigt at henlægge de paagældende Afgørelser til den samlede Epidemikommission og ikke til Underkommissionerne.

Det næste Ændringsforslag under Nr. 19 angaar de private Skolelokaler, der

lukkes. I Lovforslaget hedder det, at naar en privat Skole holdes lukket ud over 2 Maaneder, kan der ydes Erstatning. Det svarer til Forholdet i København og maa ske ogsaa i nogle tilgrænsende Kommuner, men det svarer ikke til Forholdene andetsteds. Det er ikke alle Steder, at der betales Skolepenge i de to Maaneder, i hvilke Skolen er lukket, og derfor er det naturligare og mere retfærdigt, at Ejeren eller Brugeren af det private Skolelokale faar Erstatning, saafremt Lokalet har været lukket saa længe, at det har paaført den paagældende et paaviseligt Indtægtstab. Ændringsforslag Nr. 20 behøver ingen nærmere Forklaring.

Ved § 25 kommer vi ind paa et vigtigt Spørgsmaal, som har fremkaldt ret udførlige Forhandlinger i Udvalget. Det er det Afsnit af Loven, hvor der ikke er Tale om egentlig offentlig Behandling, men kun om den vederlagsfri Behandling af en af de nævnte smitsomme Sygdomme, uden at denne er erklæret at være taget under offentlig Behandling. I disse Tilfælde, hvor der altsaa ikke endnu foreligger offentlig Behandling, er der givet Epidemikommissionen Beføjelse til at anvende forskellige af de Bestemmelser, som angaar den offentlige Behandling. Man var i Udvalget tilbøjelig til at mene, at det kunde være hensigtsmæssigt at tillade ogsaa at bringe den her forbigaaede § 14, der handler om Isolering af de smittefarlige Personer og eventuelt Paabud om deres Indlæggelse paa Sygehus, til Anvendelse, altsaa at udvide denne Ret for Epidemikommissionen til ogsaa at omfatte de Tilfælde, hvor den paagældende Sygdom, Tyfus, Skarlagensfeber, Difteri o. s. v., fremtræder som Hjemmesygdom, om man maa kalde det saa, altsaa endnu ikke ved større Udbredelse eller paa anden Maade truer Almenheden. Tanken om at udvide denne Tvangsret overfor de Sygdomme, som endnu ikke truer med større Udbredelse, har, som det vil ses af Betænkningen og af de vedføjede Skrivelser, Justitsministeriet meget fraraadet. I Udvalget var der Stemning derfor, fordi en saadan Udvidelse kunde tjene til at forebygge den Situation, at det blev nødvendigt at gribe til offentlig Behandling. Det maa jo nemlig erkendes, at offentlig Behandling er meget forulempende i mange Henseender. Den kræver større Ofre i økonomisk Henseende og medfører mange, stærkt indgribende Foranstaltninger, som virker i vide Kredse, og som lægger et Slags Band paa den paagældende Lokal-